

Nu ved Aftenmødet, hvor den store Foredragshal paany var fyldt til allersidste Plads, saa at der endog hang Folk omkring Vinduesposterne og oppe i Gymnastikapparaterne, fortsattes Striden med uformindsket Hefthighed. Men mens det om Formiddagen var selve Partiernes Ordførere, der havde talt, var det nu fortrinsvis Tilhængerskarernes mangestemmige Ekko, der lod sig høre. En for en traadte Folk op paa Talerstolen, underlige Skikkelser, Mænd og Kvinder, Skolelærere og Bondestuderter, ja ganske unge Mennesker . . . Alle betagne af den samme brændende Trang til at bekende, forkynde, forjætte og forny.

Rundt om Tribunen sad Mødets Hædersgæster og de særligt indbudne Talere, deriblandt baade den lille englelokkede Pastor Magensen med de evige Helvedsstraffe — „Bettefanden“, som han populært kaldtes i Modstandernes Lejr —, og den sørgmodige Tvivler Kandidat Boserup, Menighedens forlorne Søn, for hvem der i begge Partier stadig holdtes en Fedekalv i Beredskab. Størst Opmærksomhed vakte dog naturligvis den unge Minister, der havde Plads ved Siden af Fru Gylling, og som med en noget anstrengt Værdighed modtog de Oplysninger om de optrædende Talere, der med-